

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/86/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8800899913
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8800899913.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., v spore žalobkyne Y. R., B.. XX.XX.XXXX, O. X. U. I. XXX/XX, P. B. O., zastúpená JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom so sídlom Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, proti žalovanému T. L., B.. XX.XX.XXXX, O. X. X. XXXX/X, P. B. O., zastúpený JUDr. Petrom Rychnavským, advokátom so sídlom Rázusova 111/19, Vranov nad Topľou, o vyporiadenie nárokov zo združenia, o odvolaní žalobkyne aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C 361/2000-658 zo dňa 17.1.2019, v spojení s opravným uznesením č.k. 5C 361/2000-678 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C 361/2000-658 v spojení s opravným uznesením č.k. 5C 361/2000-678 v zamietavom výroku.

Mení rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C 361/2000-658 v spojení s opravným uznesením č.k. 5C 361/2000-678 vo výroku o trovách konania tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobkyni s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.757,73 eur od 2.4.2016 do 21.12.2016 a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 149,21 eur od 2.4.2016 do 21.12.2016, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobu žalobkyne čo do zvyšku zamietol. Žalobkyni priznal proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o nároku žalobkyne, ktorá sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej 17,6 % ročný úrok z omeškania od 31.3.2000 do zaplatenia z uplatňovaných súm priznaných v priebehu konania, a to zo sumy 1.757,73 eur a zo sumy 149,21 eur, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

3. Predmetom pôvodne celého konania bol nárok žalobkyne z titulu vyporiadania zo zaniknutého združenia so žalovaným, keď žalobkyňa pôvodne žiadala, aby jej súd priznal nárok na 100.000 Sk spolu so 17,6 % úrokom z omeškania od 2.1.1999 do zaplatenia. V priebehu konania majetok združenia bol ustálený na sumu 298,41 eur ako zásoby tovaru, ďalej hotovosť a finančné prostriedky vo výške 104.363,40 Sk, a ďalej finančné prostriedky, ktoré boli na účte združenia vo výške 1.543,50 Sk.

Prvoinštančný súd rozsudkom č.k. 5C 361/2000-539 zo dňa 25.3.2015 vyporiadal podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania k huteľným veciam a k finančným prostriedkom tak, že žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobkyni 149,21 eura z titulu vyporiadania podielového spoluvlastníctva k huteľným veciam a sumu 1.757,73 eur z titulu vyporiadania finančných zásob. Odvolací Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 17Co 217/2015-588 zo dňa 25.2.2016 v časti, kde bolo vykonané vyporiadanie združenia, potvrdil. Vo vzťahu k úrokom z omeškania v celom uplatnenom rozsahu rozsudok prvoinštančného súdu zrušil z dôvodu, že rozhodnutie prvoinštančného súdu v tejto časti bolo nepreskúmateľné.

4. Týmto rozsudkom, ktorý je predmetom aktuálneho odvolacieho konania pod sp. zn. 17Co 86/2019 prvoinštančný súd rozhodol o úrokoch z omeškania, keď viazaný názorom odvolacieho súdu dospel k záveru, že nárok je daný len z časti, a to za obdobie od 2.4.2016 do 21.12.2016 a len v rozsahu 5 % ročne. V prevyšujúcej časti, teda nad priznaný rozsah 5 % do uplatneného rozsahu 17,6 % mesačne a za obdobie od 31.3.2000 do 1.4.2016 zamietol.

Prvoinštančný súd zistil, že žalobkyňa svoj nárok na priznanie 17,6 % úroku z omeškania ročne z oboch priznaných súm od 31.3.2000 do zaplatenia odôvodňovala tým, že žalovaný sa so splnením peňažného záväzku dostal do omeškania, keď najneskôr v deň po doručení žaloby nárok žalobkyne neuspokojil. Prvoinštančný súd aj napriek mylnému oznámeniu žalobkyne, že žalobný návrh bol doručený žalovanému dňa 30.3.2010, dospel k záveru z obsahu spisového materiálu, že k takémuto úkonu došlo už dňa 30.3.2000, takže do omeškania, podľa názoru žalobkyne, sa žalovaný dostal už dňa 31.3.2000. V tom čase výška zákonného úroku z omeškania bola 17,6 % ročne, preto žalobkyni patrí nárok na úroky z omeškania z každej priznanej sumy od tohto momentu. Žalovaný navrhol v tejto časti žalobu zamietnuť s tým, že v rámci predmetu konania, ktorým je vyporiadanie združenia, ktoré trvalo veľmi dlho, vzhľadom na množstvo znaleckých posudkov, boli obe strany čiastočne úspešné. Preto ani jednej strane, vzhľadom na túto špecifickosť prípadu, úroky z omeškania nepatria a nikto z nich nenesie vinu na dĺžke konania, ktorá bola nevyhnutná. Žalovaný uviedol, že istinu zaplatil žalobkyni dňa 21.12.2016.

Žalovaný predložil prvoinštančnému súdu doklad o úhrade sumy 2.286,54 eur dňa 21.12.2016.

Prvoinštančný súd aplikujúc ust. § 829 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 833, § 834, § 835 ods. 1, 2, § 841 Občianskeho zákonníka a § 141 ods. 1, § 142 ods. 1 a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, v spojení s ust. § 137 písm. b/ CSP a § 391 ods. 1 CSP dospel k názoru, že v danom prípade zvyšok predmetu konania a to úroku z omeškania zo sumy 1.757,73 eur a 149,21 eur od 31.3.2000 vo výške 17,6 % ročne je dôvodný čiastočne.

Prvoinštančný súd skonštatoval, že predmetom prejednávania veci samej bolo vyporiadanie nárokov zo združenia podľa § 841 Občianskeho zákonníka. Vlastné vyporiadanie sa vykonáva podľa princípov vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Aj v prejednávanom prípade bolo rozhodnuté o vyporiadaní nárokov zo združenia podľa § 841 Občianskeho zákonníka, v spojení s § 142 Občianskeho zákonníka. Pri rozhodovaní podľa ust. § 841 Občianskeho zákonníka rozhodnutie o vyporiadaní nárokov zo združenia malo konštitutívny charakter, tak, ako je to v prípade rozhodnutia o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva podľa § 142 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie zakladá nový právny nárok v určitom rozsahu.

V danom prípade rozhodnutím súdu o vyporiadaní nárokov zo združenia došlo k založeniu nových práv a povinností, došlo k zmene a zrušeniu práv a povinností medzi stranami sporu ako bývalými členmi združenia. Rozhodnutie má konštitutívny charakter, preto na základe takéhoto rozhodnutia nemôže žalovaný pri úhrade finančnej náhrady za vyrovnanie nárokov zo združenia sa dostať do omeškania skôr, ako nadobudlo vykonateľnosť rozhodnutie, ktorým bol na vyplatenie finančného vyrovnania v súdnom konaní o vyporiadaní nárokov zo združenia zaviazaný. Prvoinštančný súd poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax, podľa ktorej v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nemôže zároveň súd s uložením povinnosti zaplatiť vyčíslenú sumu na vyrovnanie podielu, uložiť z tejto sumy aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania; bráni tomu chýbajúci predpoklad pre vznik takéhoto nároku - omeškanie dlžníka s plnením peňažného dlhu. Teda v prejednávannej veci vzniká pohľadávka žalobkyne na zaplatenie sumy za vyrovnanie podielu až právoplatnosťou rozhodnutia, až uplynutím lehoty určenej na plnenie. Preto nie je možné pri rozhodovaní o povinnosti plniť finančnú náhradu za vyporiadaný podiel hneď určiť aj omeškanie povinnej osoby, teda žalovaného.

Rozsudok č.k. 5C 361/2000-539 zo dňa 25.3.2015 nadobudol právoplatnosť dňa 29.3.2016 a vykonateľnosť dňa 2.4.2016. Žalobkyni vznikol nárok na úroky z omeškania až od 2.4.2016. Žalovaný žalobkyni dňa 21.12.2016 vyplatil sumu 2.286 eur, na základe exekučného konania. Nárok žalobkyne na úroky z omeškania z prisúdenej sumy v zákonnej výške tak vznikol dňa 2.4.2016 a k splneniu došlo

21.12.2016. Preto súd priznal žalobkyni nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.757,73 eur od 2.4.2016 do 21.12.2016 a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 149,21 eur od 2.4.2016 do 21.12.2016.

Výška sadzby úroku z omeškania v tom čase bola 5 % ročne, preto prvoinštančný súd priznal nárok na úroky z omeškania v tejto výške.

V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol, a to v rozsahu nad priznanú zákonnú úpravu 5 % ročne a nad priznané obdobie, teda za obdobie od 31.3.2000 do 1.4.2016.

Vo vzťahu k trovám konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 252 CSP a § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné aplikovať zákonné ust. § 255 Civilného sporového poriadku, keď v prejednávanej veci nebol procesne neúspešný účastník konania, pričom výška plnenia závisela od úvahy súdu. Žalobkyňa je v tejto situácii potrebné považovať za plne procesne úspešnú, keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu. Zodpovednosť žalovaného za trovy konania spočíva v tom, že počas konania popieral uplatnený nárok žalovanej. Nárok na náhradu trov konania bol žalobkyni priznaný z prisúdenej sumy.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že uloží žalovanému povinnosť zaplatiť jej úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 1.757,73 eur od 31.3.2000 do 21.12.2016 a úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 149,21 eur od 31.3.2000 do 21.12.2016. Namietala, že prvoinštančný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku ide o rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V pôvodnom konaní sa domáhala zaplata úrokov z omeškania vo výške 17,6 ročne od 31.3.2000 do zaplata. Odvolací súd potvrdil prvoinštančný rozsudok v rozsahu úhrady sumy 149,21 eur a 1.757,73 eur (č.k. 17Co 217/2015-588). V rozsudku bol výrok o zamietnutí žaloby v časti nároku na úrok z omeškania nad výšku 9 % ročne a vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 9 % ročný úrok z omeškania zrušený a vrátený na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalobkyňa tvrdila, že krajský súd sa v tom čase stotožnil s námietkami žalobkyne. Preto súd prvej inštancie, keďže pôvodný rozsudok bol zrušený len nad 9 % ročne úrokov z omeškania, nemohol priznať žalobkyni úrok nižší, než 9 %, pretože v tejto časti rozsudok zrušený nebol.

Platí, že podľa čl. 16 ods. 3 zásad CSP, že v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila. Keďže žalobkyňa v pôvodnom konaní bola úspešná čo do sumy 9 % ročne z uplatneného nároku, predmetom konania mal byť už len nárok nad 9 % ročne, nie tak, ako to uviedol prvoinštančný súd. Žalovaný sa v konaní žiadnym spôsobom nebránil, nenamietal moment omeškania a rozhodnutie prvoinštančného súdu v neprospech žalobkyne považuje žalobkyňa za nedôvodné a nesprávne.

4. K odvolaniu zaujal písomné stanovisko žalovaný, ktorý žiadal, aby súd odvolanie žalobkyne zamietol. Uplatnil si trovy konania. Od počiatku žalobkyňa nesprávne špecifikovala výšku úrokov z omeškania. V dôsledku znaleckých dokazovaní došlo k neprimeranému predĺženiu konania. Vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie piatimi znalcami, v dôsledku čoho sa žalovanému podarilo znížiť uplatnený nárok žalobkyňou. Preto žalobca v konaní bol úspešný oproti žalobkyni, patrí mu nárok na náhradu trov konania. V priebehu konania navrhovaný nárok žalobkyne na úroky z omeškania ako nedôvodnej žiadal zamietnuť.

5. V prejednávanej veci podal odvolanie žalovaný, a to proti výroku o náhrade trov konania. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o trovách konania tak, že nárok žalobkyne na náhradu trov konania z prisúdenej sumy zamietla. Poukázal na mieru úspechu v prejednávanej veci na strane žalovaného, kedy žalobkyňa pôvodne si uplatňovala sumu 100.000 Sk, teda 3.319,39 eur. Bola jej priznaná suma 1.757,73 eur a 149,21 eur. Teda žalovaný bol úspešný do sumy 1.412,06 eura. Pri zohľadnení pomeru úspechu a neúspechu strán žalobkyňa bola úspešná iba v rozsahu 14,92 %, čo je ozaj iba nepatrný úspech. Vzhľadom na charakter sporu súd nemal priznať nárok na náhradu trov konania žiadnej strane. Zo strany súdu došlo k porušeniu ust. § 255 CSP.

6. K tomuto odvolaniu sa žalobkyňa nevyjadřila.

7. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa

§ 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku je správne.

8. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že predmetom konania ostal po tom, čo odvolací Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 17Co 217/2015-588 zo dňa 25.2.2016 v istine potvrdil prvoinštančný rozsudok, nárok na príslušenstvo, teda úroky z omeškania. Výrok o úroku z omeškania bol zrušený v rozsahu nad výšku 9 % ročne z istín a v rozsahu priznaného nároku na 9 % ročného úroku z omeškania z prisúdených istín. Z uvedeného teda vyplýva, že zrušené boli všetky výroky o úrokoch z omeškania z prisúdených istín, teda aj zamietavé, aj vyhovujúce, pretože v tomto rozsahu sa odvolali žalobkyňa aj žalovaný.

Na upresnenie, žalobkyňa podaním zo dňa 3.11.2018 opäť prízvukovala prvoinštančnému súdu, že si uplatňuje voči žalovanému úrok z omeškania vo výške 17,6 % ročne zo sumy 1.757,73 eur od 31.3.2000 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a obdobne aj zo sumy 149,21 eur od 31.3.2000 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Prvoinštančný súd priznal žalobkyni nárok z uvedených súm len za obdobie, kedy reálne bol žalovaný v omeškani s plnením týchto istín, teda v čase od 2.4.2016 do 21.12.2016, kedy žalovanej uvedené sumy uhradil. V tejto časti rozhodnutie prvoinštančného súdu je aj v rozsahu sumy 5 % ročne právoplatné, pretože žalobkyni priznáva úspech čiastočne vo vzťahu k úrokom z omeškania. Spornou ostáva už len položka úroku z omeškania nad sumu 5 % ročne do sumy 17,6 % ročne v čase od 2.4.2016 do 21.12.2016 a ďalej za obdobie od 31.3.2000 do 1.4.2016, v rozsahu ktorým žaloba bola žalobkyni zamietnutá. Je potrebné uviesť, že odvolacia námietka žalobkyne, že jej nárok bol v pôvodnom rozsudku odvolacieho súdu č.k. 17Co 217/2015-588 právoplatne priznaný vo vzťahu k úrokom z omeškania nad sumu 9 % ročne nie je pravdivý, čo nakoniec vyplýva aj z odvolacieho rozsudku, jeho zrušujúceho výroku. Preto odvolacia námietka, že prvoinštančný súd nemohol o úroku z omeškania nad sumu 9 % ročne rozhodovať je nedôvodná.

9. Je pravdou, že v odvolacom konaní platí dôležitá zásada Civilného sporového poriadku uvedená v čl. 16 ods. 3 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila.

V tomto prejednávanom prípade odvolanie proti výroku úroku z omeškania v pôvodnom konaní proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C 361/2000-539 zo dňa 25.3.2015 podala žalobkyňa, ale aj žalovaný. Preto odvolací súd mohol sa zaoberať oboma výrokmi o nároku na úrok z omeškania. Zrušil oba výroky vo vzťahu k tomuto nároku a vrátil vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Keďže platí čl. 16 ods. 3 základných zásad CSP zákaz reformatio in peius, podľa ktorého nemôže dôjsť k rozhodnutiu horšiemu v neprospech odvolateľa, je potrebné prihliadnuť na okolnosť, že nemôže dôjsť k rozhodnutiu horšiemu, ako v pôvodnom konaní bolo procesné a priznané hmotnoprávne postavenie žalobkyne, ale ani zhoršiť procesné či hmotnoprávne postavenie žalovaného. Obe procesné strany v novom konaní o rozhodovaní o uplatnenom príslušenstve pohľadávok legitímne očakávajú, že v ďalšom konaní nebude rozhodnuté pre nich nepriaznivejšie. Okolnosť, že obe procesné strany namietali príslušenstvo pohľadávky spôsobilo, že objektívne nie je možné vyhodnotiť nepriaznivejšie účinky voči procesnej strane, a to ani vo vzťahu k žalobkyni, ani vo vzťahu k žalovanému. V takom prípade nie je uplatnenie princípu zákazu reformatio in peius objektívne možné. Teda ak v pôvodnom konaní opravný prostriedok proti úrokom z omeškania bol uplatnený oboma procesnými stranami nezávisle od seba, je v ďalšom konaní o rozhodovaní o tomto nároku aplikácia princípu zákazu reformatio in peius vylúčená. Preto aj táto odvolacia námietka žalobkyne je nedôvodná a prvoinštančný súd správne rozhodol, pokiaľ žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Tu jednoznačne vyplýva, že rozhodol v prospech pôvodného odvolateľa žalovaného, avšak v neprospech pôvodnej odvolateľky žalobkyne.

Preto odvolací súd napadnutý výrok prvoinštančného rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol podľa § 387 ods. 1, 2 CSP v spojení s opravným uznesením potvrdil.

10. Odvolací súd preskúmal odvolacie námietky žalobcu proti výroku o trovách konania a dospel k záveru, že prvoinštančný súd pri rozhodovaní o trovách konania nepostupoval správne, keď nevyhodnotil náležite mieru úspechu a neúspechu strán sporu. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobkyňa si uplatňovala nárok na 3.317,39 eura so 17,6 % úrokom z omeškania od 31.3.2000. Žalobkyňa bola úspešná v rozsahu 1.757,73 eura s 5 % úrokom z omeškania od 2.4.2016 do 21.12.2016 a zo 149,21 eur s 5 % úrokom z omeškania od 2.4.2016 do 21.12.2016. Pri kvantifikácii uplatnený nárok žalobkyne predstavoval 12.666,79 eura a reálne jej bol priznaný nárok vo výške 1.978,449 eura. Uvedené svedčí o tom, že pri matematickom výpočte bol v spore úspešnejší žalovaný. Úspech strán sporu bol čiastočný. Rozhodnutie o výške plnenia celkovej istiny vo veci záviselo od znaleckého dokazovania. Vo veci bolo

nariadené znalecké dokazovanie na vyčíslenie predmetu vyporiadania. Žalobkyňa bola úspešná čo do základu nároku. Neúspech voči žalovanému má čo do výšky uplatnenej istiny len sprevádzajúci charakter, teda v tomto rozsahu je potrebné považovať žalobkyňu za plne úspešnú.

V prvoinštančnom konaní však žalobkyňa bola neúspešná v rozsahu uplatnených úrokov z omeškania, keď žalobkyni nebol priznaný plný uplatnený nárok na úroky z omeškania, ale len nepatrná časť, ktorá vzhľadom na charakter sporu a dĺžku konania nemôže žalobkyni priviesť úspech v tomto rozsahu. Preto o trovách konania prvoinštančný súd mal rozhodnúť podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Keďže v prejednávanej veci neboli splnené podmienky ani pre potvrdenie prvoinštančného výroku o trovách konania a ani pre jeho zrušenie, odvolací súd podľa § 388 CSP napadnutý výrok žalovaným zmenil tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní v celom rozsahu bol úspešný žalovaný, ktorému v rámci úspechu patrí plná náhrada trov odvolacieho konania voči žalobkyni. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

12. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.